

Đät näc hai mäi năm chi&#n tranh, hai mäi năm dài ngäi lính h&#u nh& không ng&#.

Không bi&#t b&#t đ&#u t&# thu&# nào có m&#t quy lu&#t hình thành là &# m&#t th&# ch&# chính tr&#, đ&#u thành l&#p m&#t l&#c l&#ng đ&# b&#o v&# mình, l&#c l&#ng đó đ&#c g&#i là quân đ&#i. Quân đ&#i sinh ra t&# ch&# đ&# và nó cũng v&# nên nh&ng chân dung c&#a ch&# đ&#. Ch&# đ&# t&#t s&# xây d&#ng nên m&#t quân đ&#i t&#t. Quân đ&#i t&#t s&# không dung d&#ng m&#t ch&# đ&# x&#u. T&# h&#n hai nghìn năm v&# tr&#c, ng&#i lính Việt Nam v&#i chi&#c áo tr&#n th&#, mang g&#m giáo ngàn x&#a đ&# g&#ng gánh trên vai nh&ng nhi&#m vụ gi&#t thù di&#t lo&#n, b&#o qu&#c an dân, gi&# gìn c&# nghi&#p c&#a t&#n nhân. Tr&#i qua bao thăng tr&#m c&#a đ&#t n&#c, hình &#nh c&#a ng&#i lính thay đ&#i qua bao th&#i th&#, nh&ng trách nhi&#m không h&# thay đ&#i.

Ng&#i thanh niên tu&#i tr&# Việt Nam t&# khi b&#c vào quân tr&#ng, khoác v&#i b&# đ&# tr&#n, l&#ng mang vác ba lô cho t&#i khi anh đ&#ng nghi&#m v&#i l&#i tuyên th&# V&# Qu&#c Vong Thân. Ng&#i tu&#i tr&# đã tr&# thành ng&#i lính. Anh tr&#ng thành h&#n bóng dáng c&#a quê h&#ng. Ng&#i lính v&#i chi&#c nón s&#t xanh đ&#m tròn tròn nh&# n&#a v&#ng trắng in rõ bóng trên n&#n tr&#i xanh l&#. Anh đã b&#c ra, tay ôm súng và chân mang giày tr&#n, anh gi&#m mòn n&#a vòng đ&#t n&#c đi canh gi&# cho quê h&#ng.

B&#t đ&#u t&# th&#p niên Sáu M&#i, khi k&# thù ph&#ng B&#c, v&#i xe tăng súng c&#i, v&#i nh&ng ch&# thuy&#t ngo&#i lai, v&#i nh&ng xích c&#ng nô l&#, đã toan tính nhu&#m đ&# quê h&#ng, thì t&# đó, ng&#i lính đã hi&#n di&#n trong tuy&#n đ&#u l&#a đ&#n. Anh mang vác hành trang, chi&#c ba lô n&#ng c&#ng k&#nh đ&# ch&#n b&#c quân thù, đ&# b&#o v&# mi&#n Nam.

Đ&#t n&#c hai m&#i năm chi&#n tranh, hai m&#i năm dài ng&#i lính h&#u nh& không ng&#. Hai m&#i năm có t&#i m&#y ngàn ngày đ&# anh đi t&# sáng tinh m&#, chân gi&#m &#t ng&#n s&#ng mai trên c&#. Hai m&#i năm có t&#i m&#y ngàn đêm, bóng anh m&#t m&# trong núi r&#ng l&#nh giá. Hai m&#i năm, anh nghe ti&#ng đ&#i bác vang tr&#i không ng&#.

Ti&#ng m&#a bom đ&#n réo bên mình. Ti&#ng xe tăng nghi&#n nát đ&#ng quê h&#ng. Hai m&#i năm, anh đã đem sinh m&#ng c&#a mình đ&#t trên đ&#ng bay c&#a đ&#n. Đã đem hy v&#ng cu&#c đ&#i đ&#t

Hãy vinh danh người lính Việt Nam Cộng Hoà

Tác Giả: Nguyễn Văn Thọ An
Thứ Ba, 23 Tháng 8 Năm 2011 19:39

trên khuôn súng thân quen. Hay đã đem tình yêu và nỗi nhớ đặt trên đui điếu thuốc. Hai mươi năm chiến tranh có bao ngày anh đứng gác yên trên chiến địa ngay ngắn. Có bao đêm anh đứng gác trên gác bình yên. Hay anh đã sống thân quen với đời gian khổ và đánh bóng với gian nguy.

Anh với đui điếu súng và vai mang ba lô, lội qua những vùng sình lầy nước ngập tấp nập. Anh đã đi qua những địa danh xa lạ: Ashau, Ia Drang, Kontum, Pleime, nỗi giận bàn tay cũng không thuyên giảm bàn tay. Hay anh truy đuổi chông bẫy sông Thạch Hãn lội ngược sông mai, phá Tam Giang sóng vỗ kêu gào hay ở Củ Thành xưa Huế mù sương. Dài dặc xuống Miền Nam với rừng Tràm, rừng Đước, đụn Đước Tháp Mười anh đã nghe muỗi vo ve như sát thủ.

Anh đã dồn những nỗi mà anh không tưởng, anh đi đi tẩu thoát và anh đã ngã xuống dưới danh chiến trường quen thuộc chân anh. Những người lính nam xuống Miền Nam xanh tươi trong mùa, những người vùng trũng se rét Miền Trung, hay ở Miền Đông xác thân thì rã ra Tả Đàng Bặc, Đàng Xoài, Bình Giã... cho thì Tả Đàng Lê Chân, An Lộc, Bình Long, những người lính đã căng rừng tấm poncho để che kín bộ đội Miền Nam dưới yên ngựa do. Nỗi gót tiến nhân, những người lính, mũi những người lính đã đem 3.8 lít máu tươi, tươi cho thắm tươi hoa lá rừng đẫm, đã đem mũi mũi 206 lông xuống khi nhìn của mình của trăm nỗi đau rừng quê hương muôn ngàn, để cho chính nghĩa quốc gia từ do được tồn tại. Để cho người dân quốc gia được sống no ấm ở hậu phương.

Những người dân quốc gia, những người dân quốc gia không hề muộn trở thành dân Cộng Sản, những người quốc gia luôn muộn bất chấp khi Cộng Sản thì và núp bóng những người lính đứng gác sống an nhàn ở hậu phương. Họ hoàn toàn trao trách nhiệm cho quốc gia, ngăn thù địch loàn loạn như một công việc và trách nhiệm của người làm nghề lính, như thế không liên quan gì tới họ. Và họ trở nên an lạc tâm rừng những người lính sống không bao giờ buông súng và sống mãi mãi bất chấp họ thì cùng. Vì thế, họ luôn yên tâm sống ở hậu phương, yên tâm kiếm tiền và tranh đua đời sống xa hoa phè phỡn trên máu xuống của người lính.

Và ở hậu phương, những người lính đứng gác nghĩa vụ nghèo, đời lính thì là đời gian khổ, và những người lính đứng gác trên rừng ngón tay Thạch nện, những người lính ở hậu phương, anh ngẩng ngang và lạc lõng. Bỗng hình như anh cảm thấy mình như những người Thạch ngẩng vờ Kinh. Như vậy thì những người ta thì nghiệp người lính và yêu những người lính để thì hi vọng tình quân nhân cá nhân trong sách vở, báo chí và truyền hình.

Những người lính bắt cóc vào văn chương thì thuyết là những người lính giết, vào văn chương để thì phần bất chính mình, để thoải mái cho những kẻ trông con bò đực con nai, và người phòng khách để đi đến thì chiến trường địa. Những người lính trên trang giấy ngang tàng và hung bạo, chiến đấu chính phủ, chiến trường chính quyền và ghét cướp phá, lính la cà trong quán rượu, uống rượu chiến trường say, và càng say càng điên phá. Những người lính xuất hiện trên sân khấu thì phong lưu và đứng dáng hay trẻ trẻ no tròn. Anh muốn đứng trên mũi toan còn nguyên nếp gấp, người tào ngạo chót lười để môi anh ca bài ca mũi người ái tình. à những người yêu của anh lính là những cô gái tươi tươi môi hồng, áo quần xa hoa lộng lẫy, thì non hơn hẳn yêu lính trẻ kiêu trong ti vi. Như vậy thì quá mà mai cho cái gì là anh trai tiến tuy nhiên, em gái hậu phương. Trong khi đó, ở ngoài đời những người lính và lính là những người chiến trường thì mông xã hội hậu phương.

Đó là những người đàn bà bình dị với tấm áo với nỗi hoá rỗng thì, với đôi guốc vòng kẻo kẻo,

Hãy vinh danh người lính Việt Nam Cộng Hoà

Tác Giả: Nguyễn Văn Thọ ở An
Thứ Ba, 23 Tháng 8 năm 2011 19:39

Đóng vai vua là người mẹ, vua là người cha nuôi con nhỏ đời, gói ghém đời sống buồn ngày ngày người lính chiến vua để mua nhà tháng gạo ăn. Đó là những người đàn bà tốt đẹp người con xuôi, lần lần thăm chiến trường các Trung Tâm Huấn Luyện, hay những người tiễn đưa xa xôi vua vài bánh mì làm quà tặng mẹ. Đó là những người âm thầm và lặng lẽ, chịu đựng và hy sinh để chiến tranh luôn an tâm chiến trường ngoài trời vua đi phụng vụ.

Hạnh phúc của họ mong manh và nhỏ bé, bất cứ tình cờ. Có thể một thời son trẻ bé mà người lính mang vua để tặng vua, có thể là một chiếc nón bài thơ, hay chút tình cờ một chút buổi tiễn người lính chiến ghé nhà thăm vua. Hạnh phúc trong chén trà thơm uống vua, hay lúc nhìn vua con bé nhỏ chào đời tháng trời.

Người lính cũng là những người hàng đêm thức đợi chờ nghe tiếng đời bác thầy đêm, rồi để những người vua lo âu trong giấc. Đó là những người đàn bà mà sau một lần đưa vua chiến trường trở về, đi thăm chiến trường giu giu như khăn sô.

Trong ngày chiến đấu hy sinh, âm thầm và kín, họ vẫn sống và luôn vượt qua để cho người chiến tranh an tâm chiến trường. Đành, người lính, anh mang sự bất công lớn, sự bất công đầy phũ phàng, anh vẫn đi và vẫn sống, vẫn chiến đấu oai hùng giữa muôn ngàn thù địch. Chiến trường, anh đời đời vẫn chiến đấu hung ác, chiến đấu phẫn nộ anh bất ghét bất khinh khi, trên đời anh có lãnh đạo tài, sự sàng lọc xác anh để cho vua, để anh minh anh đời bán anh để vua lo an thân.

Những người dân của anh, những người anh hy sinh để báo vua trời che giúp anh truy lùng kẻ địch, và đời yên bình anh vào chiến trường kích của chiến quân. Những người dân bán rời linh hồn cho quỷ, tiễn tay cho chiến trường thác lũ chiến đấu phẫn nộ, đó là những kẻ chiến trường đòi quyên sống, trong đó không bao gồm quyên sống của anh.

Những kẻ đời trái tim rung động tiếng chiến trường cho cái chết của kẻ thù những đau khổ những nỗi khổ của kẻ ngã xuống của anh. A dua, xu thời là bọn báo chí người quốc gia thiên tài, lên lên ngồi bút, ngây thơ như nhện nhện, mù quáng trong đêm đêm chiến trường. Chiến trường vây quanh anh đời để anh những đòn chí tài. Người lính bị hùng và bị thương. Anh chiến trường chiến trường phẫn nộ, trên lòng trong đời đời, anh vẫn hy sinh và chiến trường giu giu chiến trường cùng.

Ngày Hoà Bình, 28 tháng Giêng năm 1973 hiệp ước Paris được ký kết Hoà Bình thốt đời trên trang giấy, đời vẫn chiến trường giu giu do. Thế nên, chiến trường giu giu do nâng ly để chúc mừng cho hoà bình của họ và những người Nobel. Những người hoà bình đời người Việt Nam tanh hôi mùi máu, đen ngòm như tấm mặt bia. Và anh, anh là vua chiến trường trong cái hoà bình chiến trường.

Người lính vẫn tiễn đưa kẻ ngã xuống, đem xác thân để nên thành lương để ngăn bọn quân thù. Từ Đông sang Tây, từ Nam chí Bắc, từ ngàn xưa và cho đời ngàn sau, có một quân đời nào mang sự phẫn nộ chiến trường và oai hùng những người lính?

Những người lính chiến đấu những cây và đời không chiến trường, đi lượn đời người Rừng Sát suốt 30 ngày không thấy ánh mặt trời. Những người lính đi hành quân mà không người yếm trẻ hai ngày ăn để bọn muông chim, hay ăn luôn năm trái bắp sống và những lá cây họ mọng nước ruồng, miếng thêm một chiến trường đá như giữa cái chiến trường cháy da.

Người lính, người đời đời người Lê Chân ăn côn trùng để giải khát đời nhỏ bé. Người lính ném xuống An Lạc, Bình Long. Và thế đó, vòm trời thân yêu mà anh chiến trường đời truy đuổi

Hãy vinh danh người lính Việt Nam Cộng Hoà

Tác Giả: Nguyễn Văn Thọ Th&#o An
Thứ Ba, 23 Tháng 8 Năm 2011 19:39

cho anh chỉ có ba ngày. Ba ngày cho sinh mạng của năm ngàn người lính. Người ta lại tiếp tục vui chơi và quên đi bất hạnh. Bất hạnh nào đó chỉ là bất hạnh của riêng anh.

Người lính lãnh đạo anh còn mè nheo ăn vạ. Và anh, anh phải đóng tròn vai trò làm vệ sĩ hy sinh. Trùng trùng nguy nan, lãnh đạo anh tìm đường chực chờ thì anh vẫn còn cảm nắng nắng tiều phu người. Anh đã chực chờ giết, chực chờ giết tưng phong Ban Mê Thuột mãi ngày 24 giờ, không có ai yểm trợ, tiếp tế hậu phương. Nhưng đó, anh vẫn phải chờ cho con đường thoát của cấp lãnh đạo anh tuy nhiên đi đường bình yên.

Và đường mình của anh, người lính đường mình đã tung sát cánh, cùng chia sẻ gian nguy Hồ Lào, Khe Sanh dưới trời mưa pháo, nay lại nghiễm nhiên nhìn anh đi nhúng nước củi củi đi. Phải chăng nhân loại đang trút xuống họ thì củi củi cùng nên lòng người tâm con người đang yên nghỉ ?

Cho nên, cứ thế giết người cầm đầu nhìn anh chết. Không chỉ cái chết riêng cho mình anh, vì bị dìm đầu xuống xuyên qua, xác thân anh ngã xuống thì đau đớn người đã vượt đường lên. Cái bị thương có nhân dáng lên và trên trời sự ngang tầm trí tuệ. Và người lính, anh vẫn kẻ vĩ và chực chờ giết người và thần Atlas mang vác quạ của củi, người lính đã mang vác và bỏ vào máy trăm ngàn người dân trên đường triết thoái.

Trên những con đường Cao Nguyên không thiêu người người lính gánh cho những người cô dân chực chờ. Tay anh dưới em thơ, tay dưới mẹ già chực chờ trong cơn mưa pháo. Và anh đã làm dù, làm khiên chắn, cho nên thân xác anh đã căng cứng người máy đường cây sồi, hay xác làm củi tiếp nhiên liệu 7B, anh đã chết Cao Nguyên lòng gió và đêm những nước củi đi người người của thế đô.

Bất lãnh đạo dưới hàng nên anh người người vọt đi súng dưới. Vội nham như mình trốn, anh vẫn chực chờ tin đi đã đi thay. Có thể không? Hai mươi năm chiến tranh kẻ thù? Giã tiếp những hy sinh và gian khổ của hôm qua có thể không? gày buông rời vũ khí, anh muốn được về đến an phận kẻ thù người dân? Và có thể không? Anh đi đi, đi đi sự người người mà quê hương rời bỏ lòng tràn ngập bóng quân thù?

Anh đã khóc nhủ lòng cho quê hương chinh chiến và đã khóc nhủ lòng cho những xác chết. Lính khố lính củi, dân khố đường người lính khóc. Và có ai, tiếp có ai trong chúng ta đã khóc thương cho đi lính?

Thương cho người lính với trái tim tan vỡ lâu. Bất trái tim anh đã hùn mọt lòng đi dìm chân Cộng Thành Quảng Trị, mọt mùa Xuân xưa Huế năm nào, Hồ Lào, Tiếng Lê Chân hay trong cái nôi treo lòng người người trên ba lô khi anh hô xung phong tiếp vào An Lộc? Người lính tiếp trái tim anh tan vỡ lâu.

Lịch sử đã sang trang, và loài người đã bắt đầu đi những nước củi củi cùng trên trái đất? Thế nên thế trang nhân loại là thế phận người tàn nhẫn, và mỗi tội trét thế son vô tình. Cứ thế giết người thanh công nhân và gửi đi vẫn chúc mừng sự thắng người Việt Nam. Và người ta uống chén rượu mừng đi truy đuổi Việt Nam đi vào cõi chết, chúc mừng Việt Nam có thêm 25 triệu nô lệ mới nhúng tên. Hoà bình đã nở hoa trong đường đường thế giới, trong đi người người Cộng Sản, những

Hãy vinh danh người lính Việt Nam Cộng Hoà

Tác Giả: Nguyễn Văn Thọ - Thọ An
Thứ Ba, 23 Tháng 8 Năm 2011 19:39

hoà bình không thể tồn tại ở Việt Nam.

Người lính Cộng Sản chân chính có truyền thống là những người không hề biết hoà bình, không sống được trong hoà bình thật sự. Như con giun, con dế sống ánh sáng mặt trời. Thế nên họ dồn dốt toàn dân đi xây dựng văn minh thời hiện đại.

Không đâu là việc cày nát nghĩa trang Việt Nam Cộng Hoà và họ từng nghe Người lính Việt Nam Cộng Hoà. Người lính rơi xuống đất tan trong lòng đất, những người đó anh mãi mãi sống đứng lên, đứng thẳng và oai hùng hơn trước trong trái tim của người dân Việt Miền Nam.

Bởi khi những người bỏ đất Cộng Sản bước chân vào thành phố, thì người dân Quốc Gia mới thật sự hiểu được giá trị của anh. Và những sự lầm lộn và hối hận hôm nay hình như luôn theo nhau đi vào lịch sử. Vượt thì, khi ta chết trên con đường chèo thuyền, khi ta chết ở bãi Tiên Sa, ta vùi thân nơi vùng kinh tế mới hay ta chìm dưới đáy biển Đông, không phải vì khẩu súng rơi trên tay người lính, mà ta chết bởi viên đạn ích kỷ, viên đạn lãnh đạm và thối nát phát từ trái tim bọn người cầm đầu chính ta. Bởi sự thối nát của người Cộng Sản đã đi quá mức tàn bạo và sự hy sinh của người lính vượt quá nỗi bi thảm.

Hai mươi năm chiến tranh, hơn hai trăm ngàn người lính, hơn năm trăm ngàn thanh niên đã đổ lệ hai trăm ngàn sinh mạng và năm trăm ngàn những người phẫn nộ trên chiến trường khốc liệt. Đành cho chúng ta có một buổi trở về quê, có một khoảnh khắc không gian đi đứng tự do, đành cho tuổi trẻ của chúng ta không phải đi làm thuê, làm mướm, không phải đeo khăn quàng đỏ và ngụy trang để đi gặt chính mình.

Đành cho bàn tay thiêu hủy không chạm bùn nhơ thây người, tuổi thanh xuân không phải vùi chôn những người già. Đành cho bà mẹ già không phải nghe tiếng máy cày ruộng xanh, và những người gặt hái một mùa không còn tuân theo quy luật.

Những lịch sử đã sang trang, những trang hàng ngàn màu máu cho người Cộng Sản và cũng là những trang đẫm máu và những nỗi đau cho cả lịch sử của dân tộc Việt Nam.

Anh, người lính trong thời chiến thành người tù của thời bình. Người lính chịu sự phân biệt đối xử của chiến tranh và cũng chịu sự phân biệt đối xử tàn nhẫn trong thời bình. Anh người lính luôn luôn trong lòng dân tộc, và luôn đầy lòng chính quê hương anh.

Bởi Cộng Sản Việt Nam đã bắt đầu một cuộc chiến tranh mới và đẩy anh xuống đáy trầm luân. Cũng chính từ chiến trường Từ Ngục này mà Cộng Sản đã che giấu mình dưới bóng của Chúng và Anh không là người lính. Chúng, là lũ Cộng Sản cướp bóc, và tàn bạo nhất giữa thế giới Cộng Sản và vô nhân. Chúng lập nên một quốc gia mới mang tên là Lào Dại, và mở ra một kỷ nguyên giết người theo kiểu mới, giết người bằng những máy móc hiện đại, bằng lao động vinh quang, bằng thời gian không thể đếm.

Người lính bước vào trận chiến mới, chiến trường có tên là cõi đời, và anh người tù nhân không có án. Ở đây anh không có lãnh đạo, không có đồng đội, không có hậu phương. Kẻ thù vượt cùng, vượt khỏi sự kiểm soát của anh trong rừng thẳm. Ngày đưa sự nhọc nhằn của anh dồn tích tan hôi, đem thanh xuân và tài hoa của anh vùi chôn những người vòng khoai vụn. Đành hy vọng của anh máng vào những mảnh đất gian.

Người lính đã trở thành một thế lực trong thời bình. Anh chết đói bên những vòng xanh nơi ruộng chính

Hãy vinh danh người lính Việt Nam Cộng Hoà

Tác Giả: Nguyễn Văn Thọ An
Thứ Ba, 23 Tháng 8 Năm 2011 19:39

tay anh cày xới vun trồng. Anh chết khát khi bên ngoài mưa rơi tầm tã. Giã gạo nhúng trùng vẩy sổng dờ, giã gạo bóng tối cô đơn Anh vượt qua sông chết đuối đem về nghĩa sống. Anh đi xiếc qua nhúng ranh giới tử sinh để chứng minh đức phàm giá con người. Đôi mắt anh cao ngạo và chân đạp chết đứu hàng.

Tôi trong tâm trí hèn thù, anh thắp sáng lên ý nghĩa đời người. Anh đã chiến đấu, đổ máu trong cõi chết anh bước ra mà sống. Để anh trở về tôi đưa người trở gian. Bao đời người bất hạnh đã ngã xuống trong rừng thẳm, cuối cùng anh đã trở về:

Ta cúi mái đầu sống đời
Nghe tiếng tâm hồn gọi
Cám ơn hoa đã vì ta nở
Thật vui tôi mỉm cười
(Tô Thùy Yên)

Những người anh không rời trong ngục tù Cộng Sản, những người anh rời khi anh được thả do. Anh bước về, anh đi giữa lòng quê hương. Anh ngơ ngàng như thời gian ngưng. Có thể chẳng đợi những người Việt Nam, tàn hồn 30 năm chinh chiến và tù đầy, để anh có được một đời thanh bình điều tàn hồn thì chiến?

Và tuổi trẻ, những người non đời những hôm nay xa lạ như người không cùng chung dòng giống. Anh đi trên đường phố xa, đường đã đổi tên. Anh tìm bản bè cũ, đưa còn đưa mất. Quê hương này không có chỗ cho anh?

Hai mươi năm chiến chinh, mười năm tù đầy trên chính quê hương để rời anh phải tha hương biệt xứ. Những người lính, mười năm lính, mười năm tù, tài sản có, được trí trá vài đô la, và mái đầu sống đời để anh bước vào đời mới.

Anh không có quyền bắt đầu, chỉ có quyền tiếp tục trôi theo dòng đời nghiệt ngã. Những người lính cũ người bán nước đá bào cho học trò giữa tan hoang chính quê hương. Hay anh, những người lính lưu vong người bán thuốc lá ở hàng đêm trong những tiệm Seven Eleven trên đường phố Mỹ.

Ba mươi năm vượt thung cũ hừ như chĩa lên khép kín. Ôi, hai mươi sáu chữ cái bắt đầu a, b, c, đ d u s p x p khéo léo thì đâu vẫn không để đi vì nên những bị hùng anh đã đi. Và cần phải thêm vào bao nhiêu chữ nữa mới đi lên sẽ xót thung anh. Chúng ta đã quá may mắn, quá vinh dự để trang sử Việt Nam có thêm những anh hùng những người lính Việt Nam Cộng Hoà, những anh hùng vô danh và sống để thắp lên, những anh hùng bình thường mà ta chưa có dịp vinh danh.

Những người nay, ta đã làm gì để tri ân những người lính Quốc Gia. Chúng ta những người dân Quốc Gia đi chung con thuyền Miền Nam do các anh chèo chèo, đưa qua những con sóng dờ Việt Nam. Những người quốc gia đã sang thuyền trong cơn quốc nạn, và đã để mất anh chìm trong cơn Hừng Thu của Việt Nam.

Chúng ta, những người quốc gia tạm gọi, đã sống như trên máu xương những người lính, và chưa lên đóng góp nào cho chính nghĩa quốc gia. Có phải vì thế, chúng ta tiếp tục những người lính bị người đưa môi chót lưỡi, bị người nhúng video, nọc nọc kêu gào, hay chúng ta khóc cho những người lính bị người

Hãy vinh danh người lính Việt Nam Cộng Hoà

Tác Giả: Nguyễn Văn Thọ An
Thứ Ba, 23 Tháng 8 Năm 2011 19:39

những trang thơ và văn? Và có ai, có ai trong chúng ta cảm thấy thẹn khi ta đã đôi lần hành diễm vì ta nói tiếng Anh trôi chảy hơn họ, xe ta đẹp, nhà ta to.

Ngày nay, Người Cộng Sản quê họ không vui đôi tay đem máu của thu nào cũng nói lời phẫn nộ. Vậy còn ta, bao nhiêu người Quốc Gia sống thảnh thơi và chân dung kẻ vĩ và nhím màu của Người lính chúng ta. Có ai trong chúng ta sẵn sàng chi tiêu những bữa tiệc đắt tiền trong những nhà hàng danh tiếng, mua những tấm vé vào của của để nhấc họ lên những tên mà ta tiệc bố tiền ra để quyền góp, xây lại những Người lính ở thủ đô đã ngã xuống hôm nào.

Đêm tối mai, khi quê họ không còn gì của Cộng Sản, ta đem anh về trở lại quê họ. Đem anh đến để đứng lên chính nơi anh ngã xuống như cùng thời và để tưởng niệm lúc họ sinh.

Bao nhiêu chuyên gia nhóm họp nhau để "xây dựng lại đất nước trong thời hậu Cộng Sản". Vậy có ai đã đặt kế hoạch tri ân cho người lính? Bởi, một ngày nào mà ta chĩa mũi tên cho người lính và để họ một đóa và xứng đáng mà đáng lẽ họ phải ở lâu, thì làm sao ta có thể xây dựng đất nước mà xứng đáng gọi là nhân bản.

Hãy vinh danh người lính Việt Nam Cộng Hoà.... Hãy gìn giữ và bảo vệ tinh thần Việt Quốc Vong Thân của họ như gìn giữ ngọn lửa thiêng trong lòng dân tộc, thì dân tộc ta mới mong có đất nước những truyền nhân xứng đáng với thế hệ tiếp nối lại....